

Nora Roberts

Het eind van de rivier

Nora Roberts bij Boekeryj:

Het eiland van de drie zusters

- 1. Dansen op lucht*
- 2. Hemel en aarde*
- 3. Spelen met vuur*

De villa

Droomwereld

Het eind van de rivier

Nachtmuziek

De schuilplaats

Thuishaven

Begraaf het verleden

Geboorterecht

Het noorderlicht

De gloed van vuur

Een nieuw begin

Het heetst van de dag

Eerbetoon

Vastberaden

De zoektocht

Vuurdoop

De ooggetuige

Voor mam en pap.
Ik ben blij dat jullie mijn ouders zijn.

Het bos is prachtig, donker en diep.
Maar ik moet beloften nakomen,
Nog kilometers lopen voor ik rustig slaap,
Nog kilometers lopen voor ik rustig slaap.

— ROBERT FROST

Proloog

Het monster was er weer. Het rook naar bloed en het klonk angstaanjagend.

Ze kon alleen maar weglopen, maar dit keer rende ze ernaartoe.

Het dichtbegroeide bos dat vroeger haar toevluchtsoord was geweest en waar ze altijd haar heil had gezocht, veranderde in een nachtmerrie. De bomen die boven haar hoofd uittorenden waren niet langer een groots eerbetoon aan de krachten der natuur, maar een levende kooi die haar kon vangen en het gevaar kon verbergen. Het lichtgevende tapijt van mos was een borrelend moeras dat zich aan haar laarzen vastzoog. Ze vloog door de varens, de kletsnatte bladeren in slijmerige flarden achter zich latend, slipte over een rottend stuk hout en vernielde het pas uitgekomen leven dat het koesterde.

Groene schaduwen gleden voor, naast en achter haar. Het leek wel of ze fluisterden: *Livvy, liefje. Ik zal een verhaaltje vertellen.*

Ze snikte van verdriet, uit angst en vanwege het verlies. Het bloed dat nog aan haar vingertoppen kleefde, was ijskoud geworden.

Het regende, een ritmisch getik op het bladerdak en een dun waterstraaltje sijpelde over boombast vol korstmossen. Het werd gretig in de grond opgezogen tot de hele wereld nat en rijp en op de een of andere manier hongerig was.

Ze vergat of ze jager of opgejaagd wild was, ze wist alleen vanuit een diepgevoert instinct dat ze moest blijven lopen als ze het wilde overleven.

Ze moest hem vinden, anders zou hij haar vinden. En dan zou het op de een of andere manier achter de rug zijn. Ze zou niet als een lafaard eindigen. En als er enig licht in de wereld was, zou ze de man vinden van wie ze hield. Levend.

Ze krulde haar handpalm om het bloed waarvan ze wist dat het van hem afkomstig was en hield het daar als een soort hoopvol teken.

Er kronkelden mistlierten om haar laarzen die ze doorbrak met haar grote,

roekeloze stappen. Haar hart bonkte tegen haar ribben, het bloed klopte fel pulserend in haar slapen en haar vingertoppen.

Ze hoorde het gekraak boven haar, het donderende geluid van iets dat afbrak, en sprong opzij toen een tak, loodzwaar geworden door wind, water en de tijd, voor haar voeten op de grond viel.

Een beetje dood dat nieuw leven betekende.

Ze sloot haar hand om het enige wapen dat ze had en ze wist dat ze desnoods een moord zou plegen om te overleven.

En door het diepgroene licht, achtervolgd door donkerder schaduwen, zag ze het monster zoals ze het zich herinnerde uit haar nachtmerries.

Bedekt met bloed zat het naar haar te kijken.

Olivia

Een eenvoudig kind dat even zijn adem inhoudt
en een en al leven is,
wat weet zo'n kind van de dood af?

– WILLIAM WORDSWORTH

1

Beverly Hills, 1979

Olivia was vier jaar oud toen het monster kwam. Het kroop haar dromen binnen die geen dromen waren en verscheurde met bloederige klauwen haar jeugdige onschuld.

Op een zomeravond toen de maan helder scheen en vol was als een kinderhart en de wind zachtjes naar rozen en jasmijn geurde, sloop het naar binnen om te jagen, te moorden en de kille duisternis en de stank van bloed achter te laten.

Na de komst van het monster was alles anders. Het prachtige huis met al die grote kamers en uitgestrekte glanzende vloeren zou voor altijd zijn huiveringwekkende aanwezigheid en de blinkende weerklank van Olivia's verloren onschuld uitademen.

Haar moeder had gezegd dat er geen monsters bestonden. Dat was alleen maar doen-alsof en haar akelige dromen waren niet meer dan dromen. Maar in de nacht dat ze het monster zag, hoorde en rook, kon haar moeder haar niet vertellen dat het niet echt was.

En er was niemand meer om op haar bed te zitten en haar over haar haren te strijken en mooie verhaaltjes te vertellen tot ze weer in slaap viel.

Haar vader had de beste verhaaltjes verteld, prachtige, vreemde sprookjes over roze giraffen en koeien met twee koppen. Maar hij was ziek geworden en door die ziekte was hij slechte dingen gaan doen en hij praatte op een luide, snelle toon die helemaal niet meer op de stem van pappa leek. Hij moest weggaan. Haar moeder had haar verteld dat hij weg moest gaan tot hij niet meer ziek was. Daarom kon hij alleen maar soms komen, en mamma of tante Jamie of oom David moesten er de hele tijd bij blijven.

Eén keer had ze naar pappa's nieuwe huis aan het strand toe gemogen. Tante Jamie en oom David hadden haar meegenomen en ze had geboeid en opgetogen door het brede raam naar de aanzwellende en weer neerstortende golven gekeken en ze had gezien hoe het water zich eindeloos ver uitstreekte tot het tegen de lucht aanbotste.

Toen wilde pappa haar meenemen naar het strand om te spelen en zandkastelen te bouwen. Alleen met z'n tweeën. Maar haar tante had nee gezegd. Dat mocht niet. Eerst hadden ze er ruzie om gemaakt, op die zachte, sissende toon waarvan volwassenen denken dat kinderen die niet kunnen horen. Maar Olivia had het wel gehoord en ze had bij dat grote raam steeds strakker naar het water zitten staren. En toen de stemmen luider waren geworden, had ze net gedaan alsof ze het *niet* hoorde, want ze kreeg er buikpijn van en een brandend gevoel in haar keel.

En ze wilde *niet* horen hoe pappa en tante Jamie elkaar uitscholden, of hoe oom David met harde stem zei: *Wees voorzichtig, Sam. Wees heel voorzichtig. Hier heb je helemaal niets aan.*

Ten slotte zei tante Jamie dat ze moesten gaan en ze had haar opgetild en naar de auto gebracht. Ze had over de schouder van haar tante heen gezwaaid, maar pappa had niet teruggezwaid. Hij had alleen maar met gebalde vuisten langs zijn zij staan staren.

Ze had niet meer terug gemogen naar het strandhuis om naar de golven te kijken.

Maar het was daarvoor al begonnen. Weken voor het strandhuis, lang voor het monster kwam.

Het was begonnen na de avond waarop pappa haar kamer was binnengekomen en haar wakker had gemaakt. Hij had op en neer gelopen in haar kamer en in zichzelf lopen fluisteren. Het was een hard geluid, maar toen ze wakker werd in het grote bed met het witkanten baldakijn was ze niet bang. Want het was pappa. Zelfs niet toen het maanlicht door de ramen zijn gezicht verlichtte, en ze een gemene trek op zijn gezicht zag en zijn ogen zo hadden geglansd – hij was immers haar vader.

Haar hart had gebonkt van liefde en opwinding.

Hij had het muziekdosje dat op haar dressoir stond opgewonden, het dosje met de blauwe fee van *Pinokkio* erop dat 'When You Wish Upon a Star' speelde.

Ze was rechtop in bed gaan zitten en had slaperig geglimlacht. 'Dag pappa. Kom je me een verhaaltje vertellen?'

'Ik zal je een verhaaltje vertellen.' Hij draaide zijn hoofd om en staarde naar zijn dochter, dat kleine ding met de verwarde blonde haren en grote bruine ogen. Maar alles wat hij zag was zijn eigen woede. 'Ik zal je godverdomme een

verhaaltje vertellen, Livvy liefje. Over een beeldschone hoer die leert te liegen en bedriegen.’

‘Waar woonde die koe, pappa?’

‘Welke koe?’

‘Die beeldschone.’

Toen had hij zich omgedraaid en snauwend zijn lippen opgetrokken. ‘Je luistert niet! Je luistert ook niet naar me, net als zij. Ik zei *hoer*, verdomme!’

Olivia’s maag trok samen toen hij zo schreeuwde en ze kreeg een vreemde metaalachtige smaak in haar mond die ze niet herkende. Het was haar eerste echte kennismaking met angst. ‘Wat is een hoer?’

‘Je moeder is een hoer. Die verdomde moeder van je is een hoer.’ Hij maaide met zijn arm over het dressoir en het muziekdoosje en tientallen kleine snuisterijen vielen met een klap op de grond.

Olivia krulde zich op in bed en begon te huilen.

Hij schreeuwde tegen haar dat het hem speet. *Schei nu uit met huilen!* Hij zou wel een nieuwe muziekdoos voor haar kopen. Toen hij naar haar toe was gekomen om haar op te tillen, had hij vreemd geroken, net zoals een kamer rook na een feest voor volwassenen en voordat Rosa had schoongemaakt.

Toen was mamma binnen komen rennen. Haar haren hingen lang en los op haar rug en haar nachtjapon glansde wit in het maanlicht.

‘Sam, wat doe je in godsnaam? Rustig maar, Livvy liefje, niet huilen. Pappa meent het niet zo, hoor.’

Hij stikte bijna van verontwaardiging toen hij neerkeek op de twee gouden hoofden zo dicht bij elkaar. Het besef dat hij zijn vuisten gebald had en dat hij ermee had willen slaan, dat hij er zelfs naar *snakte* om te slaan, maakte hem bijna weer nuchter. ‘Ik heb tegen haar gezegd dat het me speet.’

Maar toen hij een stap naar voren deed om zich nog een keer te verontschuldigen, schoot het hoofd van zijn vrouw omhoog. In het donker schitterden haar ogen met een intensiteit die aan haat grensde. ‘Blijf bij haar uit de buurt.’ En Olivia moest huilen om de boosaardige klank in de stem van haar moeder.

‘Zeg niet dat ik bij mijn eigen dochter vandaan moet blijven. Ik heb meer dan genoeg van jouw bevelen, Julie.’

‘Je bent weer high. Ik wil niet dat je bij haar in de buurt komt als je gebruikt hebt.’

Daarna hoorde Olivia alleen maar een vreselijk geschreeuw, nog meer donderend geraas en haar moeder die het uitschreeuwde van pijn. Om eraan te ontsnappen kroop ze uit bed en vluchtte de kast in waar ze zich verborg onder haar berg knuffels.

Later hoorde ze dat haar moeder hem buiten de kamer had weten te sluiten en de politie had gebeld op Olivia’s Mickey Mouse-telefoon. Maar die nacht

wist ze alleen dat mamma bij haar in de kast was gekropen, haar stevig had vastgehouden en haar had beloofd dat alles goed zou komen.

Toen was pappa weggegaan.

De herinneringen aan die nacht kwamen in haar dromen naar boven. Als Olivia dan wakker werd, kroop ze uit bed en liep naar de kamer van haar moeder aan het eind van de gang. Alleen om te kijken of ze er was. En om te kijken of pappa misschien was thuisgekomen omdat hij weer helemaal beter was.

Soms logeerden ze in een hotel of in een ander huis. Door het werk van haar moeder moesten ze veel reizen. Nadat haar vader ziek was geworden, ging Olivia altijd met haar mee. Iedereen zei dat haar moeder een ster was, en daar moest Olivia om giechelen. Ze wist best dat sterren kleine lichtjes aan de hemel waren en dat haar moeder hier was.

Haar moeder maakte films en er kwamen heel veel mensen naar haar kijken om te zien hoe ze deed of ze iemand anders was. Pappa maakte ook films en ze wist dat ze elkaar hadden leren kennen terwijl ze allebei deden of ze iemand anders waren. Ze waren verliefd geworden, getrouwd en ze hadden een dochtertje gekregen.

Als Olivia haar vader miste, kon ze altijd in het grote leren boek kijken naar alle foto's van het huwelijk toen haar moeder een prinses was geweest in een lange witte, fonkelende japon en haar vader een prins in zijn zwarte pak.

Er was een grote bruidstaart van zilver en wit en tante Jamie had een blauwe jurk gedragen waardoor ze bijna net zo mooi was geweest als mamma. Olivia verbeeldde zich dat ze ook op die foto's stond. Ze zou een roze jurk hebben gedragen en bloemen in haar haren hebben gehad en ze zou haar ouders glimlachend bij de hand gepakt hebben. Op de foto's glimlachte iedereen en waren alle mensen gelukkig.

Dat voorjaar en die zomer keek Olivia vaak in het grote leren boek.

Op de avond dat het monster kwam, had Olivia geschreeuw gehoord in haar slaap. Ze was erdoor gaan jammeren en woelen. Doe haar geen pijn, had ze gedacht. Doe mijn mamma geen pijn. Toe, alsjeblieft, toe pappa.

Ze was wakker geworden met een schreeuw in haar hoofd en de echo ervan hing nog in de lucht. Ze wilde naar haar moeder.

Ze klauterde uit bed en haar voetjes raakten het tapijt. Ze wreef in haar ogen en liep langzaam door de gang waar het licht gedempt was.

Maar de kamer met het grote blauwe bed en de mooie witte bloemen was leeg. De geur van haar moeder hing er wel, dat was een geruststelling. Op de toilettafel stonden al die betoverende flesjes en potjes. Olivia speelde er een tijdje mee en deed of ze kleurtjes en geurtjes op zichzelf smeerde zoals haar moeder altijd deed.

Op een dag zou zij ook mooi zijn. Net als mamma. Dat zei iedereen. Ze

zong zachtjes terwijl ze zich optutte en poseerde voor de grote spiegel en ze giechelde terwijl ze bedacht hoe ze eruit zou zien met een lange witte jurk aan, net als een prinses.

Na een tijdje kreeg ze er genoeg van en ze begon weer slaperig te worden, dus slofte ze de kamer uit op zoek naar haar moeder.

Toen ze bij de trap kwam, zag ze dat het licht beneden aan was. De voordeur stond open en haar nachtjapon fladderde in de zomeravondwind.

Ze dacht dat er misschien mensen op bezoek waren en wie weet was er wel gebak. Muisstil sloop ze de trap af met haar vingers voor haar mond om niet te giechelen.

En ze hoorde de meeslepende muziek van haar moeders favoriete melodie: *De schone slaapster*.

De grote hal met het hoge gewelfde plafond gaf toegang tot de zitkamer die via enorme glazen schuifpuien uitkwam op de tuinen waar haar moeder zo dol op was. Er was een grote open haard van diepblauwe lazuursteen en vloeren van puur wit marmer. Overal stonden bloemen in kristallen vazen en zilveren bokalen, en lampen in de kleuren van kostbare juwelen.

Maar vanavond lagen de vazen gebroken en versplinterd op de tegels, de prachtige, exotische bloemen waren vertrapt en verwelkt. De glanzende ivorkleurige wanden zaten vol rode spetters en de tafels die door de vrolijke huisvrouwster Rosa werden geboend tot ze glansden, waren omvergegooid.

Er hing een vreselijke lucht die zich als iets smerigs aan de binnenkant van Olivia's keel leek vast te hechten en ze voelde haar maag in opstand komen.

De muziek zwol aan, een groeiende stroom snikkende violen.

De fonkelende glassplinters lagen als verstrooide diamanten op de grond en ze zag rode vegen op de witte vloer. Zachtjes huilend om haar moeder liep ze de kamer in. Toen zag ze het.

Achter de grote bank lag haar moeder: op haar zij met één hand opzij en gespreide vingers. Haar honingblonde haar was nat van het bloed. Heel veel bloed. De witte nachtjapon die ze had gedragen was er helemaal rood van geworden en hij was bovendien aan flarden.

Ze kon niet schreeuwen, het ging gewoonweg niet. Haar ogen werden groot en puilden bijna uit haar hoofd, haar hart bonsde pijnlijk tegen haar ribben en een straaltje urine sijpelde langs haar benen. Maar ze kon geen woord uitbrengen.

Toen keek het monster dat over haar moeder heen gebogen stond op. De handen van het monster waren rood tot aan zijn polsen en er liepen rode vegen over zijn gezicht en kleren. Zijn ogen stonden wild en ze glansden zoals het glas dat op de grond lag te schitteren.

'Livvy,' zei haar vader. 'God, Livvy.'

En terwijl hij overeind kwam, zag ze in zijn hand de flikkering van zilver en rood op een schaar vol bloed.

Ze schreeuwde nog steeds niet. Maar nu rende ze wel weg. Het monster was echt, het monster was gekomen en ze moest zich verstoppen. Ze hoorde een aanhoudende jammerkreet, als het gehuil van een stervend dier in het bos.

Ze liep regelrecht naar haar kast en kroop tussen de knuffels. Daar verstopte ze haar gedachten ook. Ze staaarde nietsziend naar de deur, zoog zachtjes op haar duim en hoorde het monster nauwelijks terwijl het brullend haar naam riep en haar zocht.

Het geluid van de dichtslaande deuren leek wel op een kanonschot. Brullend en schreeuwend daverde het monster door het huis en riep haar naam. Als een wilde stier met bloed aan zijn hoorns.

Olivia zat als een pop tussen andere poppen, en in elkaar gedoken wachtte ze tot haar moeder haar zou komen wekken uit haar akelige droom.

Daar vond Frank Brady haar. Hij had haar gemakkelijk over het hoofd kunnen zien tussen alle beren, honden en mooie poppen. Ze verroerde zich niet en ze gaf geen kik. Haar haren lagen goudblond en glanzend op haar schouders, haar gezicht was bleek en ovaal, en haar enorme amberkleurige ogen onder haar wenkbrauwen leken zo donker als een nertspels.

De ogen van haar moeder, dacht hij grimmig en vol medelijden. Ogen die hij tientallen malen op het witte doek had gezien. Ogen die hij nog geen uur geleden had bestudeerd: gebroken en levenloos.

De ogen van het kind keken hem aan: ze keken dwars door hem heen. Hij herkende de tekenen van een shock, hurkte neer en liet zijn handen op zijn knieën rusten in plaats van ze naar haar uit te strekken.

‘Ik heet Frank,’ zei hij zachtjes terwijl hij haar bleef aankijken. ‘Ik zal je niets doen.’ Hij had eigenlijk zijn collega willen roepen, of iemand van het onderzoeksteam, maar hij was bang dat ze daarvan zou schrikken. ‘Ik ben een politiemann.’ Heel langzaam tilde hij een hand op om op het politie-insigne op zijn borstzakje te wijzen. ‘Weet je wat een politiemann doet, liefde?’

Ze bleef staren, maar hij dacht een beweging in haar ogen te zien. Ze is zich van haar omgeving bewust, zei hij bij zichzelf. Ze kan me horen. ‘Wij zijn er om mensen te helpen. Ik ben hier om voor jou te zorgen. Zijn dat allemaal jouw poppen?’ Hij glimlachte tegen haar en pakte een slappe Kermit de Kikker op. ‘Die ken ik wel. Die is van *Sesamstraat*. Kijk je daarnaar op tv? Mijn baas lijkt precies op Oscar. Maar vertel hem maar niet dat ik dat heb gezegd.’

Toen ze niet reageerde, begon hij over alle figuren uit *Sesamstraat* te praten die hij zich kon herinneren en ondertussen liet hij Kermit op zijn knie springen. Het was hartverscheurend om de blik in haar ogen te zien waarmee ze

hem aankeek, die wijd opengesperde ogen waarin zo'n schrikbarende leegte lag. 'Wil je nu uit de kast komen? Samen met Kermit?' Hij stak zijn hand uit en wachtte.

Ze stak de hare uit als een marionet. Toen het contact eenmaal was gelegd, viel ze huiverend in zijn armen en verborg haar gezicht tegen zijn schouder.

Hij was al tien jaar bij de politie, maar toch raakte dit hem diep.

'Rustig maar, liefje. Het is goed. Het komt goed.' Hij streelde met één hand over haar haren en wiegde haar even.

'Het monster is er,' fluisterde ze.

Frank bleef even zitten, wiegde haar en stond op. 'Hij is nu weg.'

'Heb je hem weggejaagd?'

'Hij is weg.' Hij keek de kamer door, zag een deken en sloeg die om haar heen.

'Ik moest me verstoppen. Hij zocht me. Hij had mamma's schaar. Ik wil naar mamma toe.'

Hij kon alleen maar denken: God. Mijn god.

Toen er geluid in de gang klonk, liet Olivia een laag, klaaglijk gejammer horen en pakte Frank steviger om de hals. Hij mompelde wat tegen haar en klopte op haar rug terwijl ze samen naar de deur liepen.

'Frank, er is... je hebt haar gevonden.' Rechercheur Tracy Harmon keek naar het meisje dat zich aan zijn collega vastklemde en streek door zijn haar. 'De buurvrouw zei dat er een zuster is. Jamie Melbourne. Getrouwd met David Melbourne, van een of ander muziekagentschap. Ze wonen ongeveer een kilometer hiervandaan.'

'Breng ze maar op de hoogte. Liefje, wil je naar je tante Jamie?'

'Is mijn mamma daar?'

'Nee. Maar ik denk dat ze wel zou willen dat je daar naartoe zou gaan.'

'Ik heb slaap.'

'Ga maar slapen, meiske. Doe je ogen maar dicht.'

'Heeft ze iets gezien?' mompelde Tracy.

'Ja.' Frank streek over haar haren toen haar oogleden dichtvielen. 'Ja, ik denk dat ze verdomme veel te veel heeft gezien. We mogen de hemel op onze blote knieën danken dat de schoft te ver heen was om haar te vinden. Bel die zuster op. Laten we het kind daar naartoe zien te krijgen voor de pers er lucht van krijgt.'

Het kwam terug. Het monster kwam terug. Ze zag het door het huis kruipen met het gezicht van haar vader en de schaar van haar moeder. Het bloed droop langs de schaar als een dun, glanzend lint. Met de stem van haar vader fluisterde het telkens weer haar naam.